

van de redactie

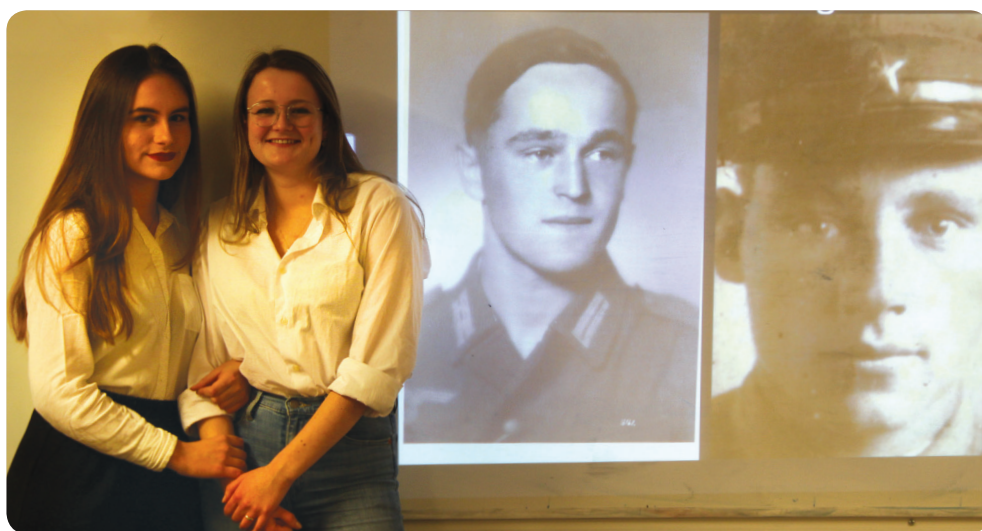
Hoe afwisselend een schoolreis kan zijn, bewezen onze leerlingen uit 5vwo in Krakau. Daar gingen overpeinzing en uitbundigheid hand in hand. Vol eerbied en ontzetting bezochten overdag ze de concentratiekampen om de andere avond los te gaan in hippe clubs. In deze VeenKrant leest u over deze nieuwe reisbestemming, evenals die naar Cambridge. Er wordt overigens wat afgereisd in deze VeenKrant! Zo gingen de tweedeklassers naar het Muziekgebouw aan 't IJ voor een verrassende en verwarrende muzikale workshop, reisden de derdeklassers drie Kunstsdagen lang naar diverse kunstbroedplaatsen in de stad, en maakten de brugklassers zelfs een reis terug in de tijd! Er wordt in dit nummer in geuren en kleuren verslag van gedaan. Maar hoeveel onze leerlingen ook op pad gaan, de muur van Sjollema blijft altijd. Mooier is hij er al die jaren helaas niet op geworden, en daarom is hij onlangs aan een uitgebreide inspectie onderworpen. Het hoe en wat van de betreffende intensive care leest u verderop in deze VeenKrant.

De ultieme proeve van bekwaamheid

Dienke Veenstra, Bert Looman

Aan het eind van de schoolcarrière staat natuurlijk het examen op het programma. Maar in dat veelbewogen laatste jaar is er ook tijd voor een diepgravend onderzoek, het zogeheten profielwerkstuk. En zo uiteenlopend onze leerlingen zijn, zo uiteenlopend waren ook de onderwerpen voor de werkstukken. De VeenKrant koos er drie en schoof aan tijdens de profielwerkstukpresentaties.

Charlotte en Bente met de twee protagonisten van hun uitzonderlijke Profielwerkstuk: Wilhelm en Oleg

Charlotte Harinck en Bente Moken uit 6 vwo kropen voor hun profielwerkstuk in de huid van een Duitse en een Russische soldaat tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het resultaat: een 70 pagina's tellende roman genaamd 'Brieven aan mijn vaderland', een afwisseling van historische feiten en een fictieve vertelling vanuit het perspectief van de twee soldaten.

Met hun profielwerkstuk hoopten de leerlingen een antwoord te krijgen op de vraag hoe je referentiekader de beleving van de Tweede Wereldoorlog bepaalde. Hiervoor creëerden ze twee personages, een Duitse en een Russische jongen, en zetten deze uiterst minutieus op een tijdlijn met routes en veldslagen die zij in de oorlog waren gelopen. Met

behelp van authentieke brieven, en dagboeken van Duitse en Russische soldaten schreven Charlotte en Bente uiteindelijk zelf een imposant raamwerk van dagboekfragmenten over het leven van deze Wilhelm en Oleg.

Wilhelm, opgevoed door zijn nationaalsocialistische ouders, is in zijn jonge jaren lid van de Hitlerjugend en trekt in 1941 met het leger naar Rusland. Oleg heeft door de dood van zijn vader net als Wilhelm nationalistische gevoelens en meldt zich zodra de Duitsers zijn land binnenvallen aan bij het leger. De twee jongens komen tegenover elkaar te staan aan het front.

Door hun onderzoek ontdekten Charlotte en Bente dat opvoeding, achtergrond, propaganda en (nare) ervaringen een grote in-

vloed hebben op de beleving van de oorlog. Kijken Wilhelm en Oleg in het begin nog vanuit hun opvoeding naar de oorlog, tijdens de oorlog worden ze gevormd door alle nare dingen die ze meemaken, indoctrinatie en propaganda en wordt overleven prioriteit.

[vervolg op pagina 2](#)

in dit nummer:

- 1 Profielwerkstukken
- 2 Ernst van der Kwast
- 3 Buitenlandreis Krakau
- 4 Buitenlandreis Cambridge
- 4 Jan-Willem Dienske
- 5 Muurschildering Sjollema
- 5 Kunstsdagen derde klassen
- 6 Excursie Archeon
- 6 Excursie Muziekgebouw
- 7 Interview Aranka Blokker
- 8 Becoming 2018
- 8 Column Hans Teuben

vervolg van pagina 1

Sommige leerlingen zoeken het voor hun profielwerkstuk dichterbij huis. Of beter gezegd, dichterbij school. Mies Bongenaar en Sophia van Harreveld uit 5 havo stelden zich in hun profielwerkstuk de verrassende en toch zo voor de hand liggende vraag: 'wat is de geschiedenis het gebouw aan de Gerrit van der Veenstraat 99', het eigen vertrouwde schoolgebouw.

Die vraag leverde een uitgebreide zoektocht op. De informatie bleek versnipperd op internet en in geschiedenisboeken te staan. Om echt een duidelijk beeld te krijgen van de geschiedenis doken ze ook het Stadsarchief in. Zo vormde zich een intrigerend verhaal van de geboorte van Plan Zuid, het stedenbouwkundig zondagkindje van architect Berlage, van het ontstaan van de Amster-

nislokalen - 'verhoord'. Het had weinig gescheeld of de school had er in deze vorm niet gestaan. Bij een bombardement van de geallieerden was het gebouw het doelwit, maar door een niet al te precieze duikvlucht beschadigde slechts het midden. Na de oorlog kreeg de Euterperstraat een nare bijsmaak. Zowel de straat als het gebouw werd daarom vernoemd naar de verzetsheld Gerrit van der Veen. De school werd weer een hbs voor meisjes om na verloop van tijd onderwijs te bieden aan iedereen.

Maar uiteraard niet alle profielwerkstukken zijn historisch van aard. Hoe leuk en dichtbij huis het ook kan lieten Madelief Schwartz en Lasis Monopoli (5 havo) zien. Toen zij in een kroeg zaten en naar de tap keken, kregen ze een fantastische ingeving:

Lasis en Madelief met hun smakelijke PWS-brouwsel 'Drie Keer Niks'.

brouwen. Met de vader van Lasis togen ze naar de zogenaamde brouwmarkt, van een van de bierbrouwers konden ze materiaal lenen en ze liepen een dagje mee bij een van de brouwers om de kunst af te kijken.

Na zes uur lang schoonmaken, was het dan zo ver: ze gingen een dag lang brouwen, van tien uur 's ochtends tot acht uur 's avonds. In de weken daarna deden ze om de dag een meting om de verhouding van glucose en alcohol met

elkaar te vergelijken. En zoals al verwacht; het suikergehalte nam erg snel af en het alcoholpercentage razendsnel toe.

U zult begrijpen, op de profielwerkstukavond zat de zaal stampvol. Voorin het lokaal lonkte een tafel vol biertjes. 'Drie keer niks' heetten ze, maar dat zei meer over de leeftijd van de dames, dan over de kwaliteit en smaak van het brouwsel. Madelief: 'Eigenlijk zijn ze heel goed.'

Mies en Sophia: Klaar met PWS, klaar met school, klaar voor de examenstunt!

damse School, en van Nicolaus Landsberg, dé scholenarchitect van jaren twintig - Amsterdam. Onontkoombaar is het dramatische verhaal over de functiewisselingen van het gebouw in de afgelopen negentig jaar. Toen de Gerrit van der Veenstraat nog de Euterperstraat heette, functioneerde het gebouw als meisjes-hbs. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het schoolgebouw het hoofdkwartier van de Sicherheitsdienst, zat de beruchte Willy Lages in de huidige rector'skamer en werden arrestanten in de kelder - de huidige geschiede-

zij gingen het hebben over bier brouwen. En dat past prima bij scheikunde, want hoe verandert eigenlijk het suikergehalte ten opzichte van het alcoholpercentage tijdens het gistingsproces van het bierbrouwen?

Om antwoord op hun hoofdvraag te krijgen, deden ze een paar weken research op internet en struinden ze heel wat brouwerijen af. Maar hoe vakkundig de bierbrouwers ook waren, van het scheikundig proces konden ze weinig nieuws vertellen. En dus werd het zaak om zelf bier te

Schrijver Ernest van der Kwast geeft tekst en uitleg

Eveline Vermeulen

Met alle 3-havoklassen hebben we klassikaal het boek Mama Tandoori van Ernest van der Kwast gelezen. Net als vorig jaar in de brugklassen, nodigden we ook dit jaar de schrijver uit om ons te vertellen over zijn boek. We hopen dat de leerlingen op deze manier een beeld krijgen van de schrijver en het is natuurlijk dé kans om hem het hemd van het lijf te vragen.

Van der Kwast begon zijn lezing met de mededeling dat hij van zijn tirannieke moeder (die onmogelijke trekjes heeft en van wie hij tegelijkertijd zielsveel houdt) moest studeren, maar uiteindelijk schrijver werd en nooit een studie afmaakte. Moeder was teleurgesteld en boos. Ironisch genoeg brak Van der Kwast juist met zijn boek Mama Tandoori door. En dat vond Mama Tandoori wel heel erg fijn.

Lezen, zegt hij, komt neer op het jezelf kunnen verplaatsen in de

ander: het gaat om betrokkenheid, vervoering en verbeelding. Je leert, volgens Van der Kwast, vooral ruim denken als je leest. En daarbij, uit onderzoek blijkt volgens hem dat lezers een beter leven hebben, succesvoller zijn in hun carrière en uiteindelijk meer geld verdienen.

In Mama Tandoori gaat Van der Kwast op zoek naar zijn roots en schetst een portret van zijn eigen familie. Het vertrekpunt is zijn opvliegende Indiase moeder

vervolg op pagina 4

Krakau: onuitwisbare indrukken en herinneringen

Hanneke Leerintveld

Met gebogen koppies bewandelen 24 vijfdeklassers met ingehouden adem de laatste meters van bijna 1 miljoen onschuldige slachtoffers. Vol ongeloof worden we keihard geconfronteerd met de geschiedenis. En dat is niet de enige keer dat ons dat tijdens deze buitenlandse reis naar Krakau zal overkomen

Vernietigingskamp Auschwitz, een plek waar alleen nog verbijsterd zwijgen past.

Op een zonnige dinsdagmiddag staat een handjevol nerveuze ouders met een groep enthousiaste leerlingen op de stoep van onze school. Na maanden wachten staat eindelijk de reis met een historisch en muzikaal karakter op het punt van beginnen. Als we na wat vertraging eindelijk kunnen inchecken in het hostel gaan we direct op pad en ontdekken we de stad bij nacht. Een korte nachtrust weerhoudt niemand om om half negen fris en fruitig aan het ontbijt te verschijnen. We beginnen de dag met een ontspannen fietstocht langs allerlei hoogtenpunten van Krakau: de Wawelburcht die we later in de week zullen bezoeken, de rivier de Wisla, de fabriek van Schindler, de Joodse wijk en het grote plein.

Dan begint er een spannend gedeelte van de reis. We rijden met de bus naar vernietigingskamp Auschwitz. Hoe dichter we naderen, des te rustiger wordt het in de bus. De JBL gaat uit en Paul de Leeuw schalt niet langer door de bus. Bevreemdend is het om te zien hoe dit complex in een toeristische plek is veranderd,

inclusief gift shop. Onze gids spreekt goed Nederlands met Pools accent en neemt ons mee het terrein op. Bij het zien van de beroemde poort 'Arbeit macht frei' worden de leerlingen stil. De vitrines en barakken maken een onuitwisbare indruk. De een half uur geleden nog rappende bus is veranderd in een ademloos luisterende groep die elkaars blikken probeert te ontwijken: aankijken zorgt voor een te emotionele reactie. Een enkele leerling slaat een arm om de schouder van een klasgenoot. Na een korte pauze bezoeken we ook Birkenau waar de massaliteit van de Holocaust pas echt zichtbaar is. Deze hel op aarde maakt je lichaam koud en stijf en het vele lopen zorgt voor zere voeten, maar niemand klaagt. Er wordt onderling zachtjes gepraat over wat we zien, horen en ervaren. We voelen opluchting, omdat wij dit gebied mogen verlaten en echt vrij zijn.

De historische verschrikking maakt plaats voor muzikale ontspanning als we naar live jazz gaan luisteren in een undergroundse jazzkelder onder het ge-

not van een pizza. De 5V-muziekleerlingen en onze rector laten zich vast inspireren voor de dag van morgen, want dan staan onder meer optredens van Poolse muziekleerlingen van het muzieklyceum op het programma en zullen onze leerlingen voor hen optreden.

Het contrast kan de volgende dag niet groter zijn. Op het podium verschijnen serieuze, goed voorbereide, klassiek geschoolde, keurig geklede jongeren die na afloop buigen. Daarna komen onze Amsterdamse 5V'ers die gekleed in eigenzinnige kleding, teksten rappend of zingend met telefoon in de hand, met gekruiste benen achter de vleugel met veel Amsterdamse bluf toch de sterren van de hemel spelen. Natuurlijk laat onze rector ook horen dat hij muzikaal begiftigd is en er wordt zelfs even geïmproviseerd met de Poolse jeugd.

rondleiding van vrouw met droge humor volgt. Er wordt gelikt aan muren en we verbazen ons over de prachtige kapel van zout.

We verzamelen 's avonds in de lounge en ontbijtruimte van het hostel. De sfeer is fantastisch en enthousiast krijgen we quizjes, geestelijke liederen, raps en Paul de Leeuw voorgeschoteld. Om de avond af te sluiten kunnen we met z'n allen terecht in een hippe club vlakbij het hostel. In de kelder draait een waanzinnige dj en iedereen begint met dansen (of sjansen). Wat een sfeer, wat een groep, wat een energie!

Die energie is er de volgende dag wel af. De leerlingen slepen zichzelf nog door het museum in de fabriek van Schindler waar ons veel verteld wordt over de verschrikkingen in Krakau tijdens de Tweede Wereldoorlog. En dan is het toch echt tijd voor de terug-

Na een avond ontspannen op de bowlingbaan krijgen de leerlingen de opdracht om een act voor te bereiden voor de 'Ik heb je lief, ik heb je Krakau bonte avond'. Maar voordat het zo ver is, gaan we eerst met zijn allen naar de zoutmijnen. Een interessante

weg. Deze schoolreis had alles wat een goede schoolreis moet bevatten. Er is gelachen en geëcht, gefeest en gezongen, geleerd en geshopt en bovenal zijn er vriendschappen gevormd en verstevigd. Ik heb je lief, ik heb je Krakau - wanneer gaan we weer?

Het kan wél!

Juni 2018. Bijna een schooljaar voorbij. De brugklasser is bijna geen brugklasser meer. Onze eindexamenleerlingen 5havo en 6vwo hebben hun eindexamens erop zitten en wachten op de uitslag die op 13 juni komt. Collega's zijn bezig met de laatste periode, de laatste lessen en de afronding van het schooljaar. En voor mij als rector bijna mijn tweede jaar op het Gerrit voorbij. De tijd vliegt!

Maandag 28 mei hadden we een ouderinformatie- en inspiratieavond. Bijna 50 ouders kwamen op deze zwoele lenteavond naar school om iets te horen over de ontwikkelingen en veranderingen waar we op school mee bezig zijn. In december 2017 schreef ik hier in de Veenkrant over. Op weg naar Gerrit 2.0. Van een school waar veel klassikaal frontale lessen met de docent in de hoofdrol gegeven worden naar een school waar we willen inspelen op de verschillen tussen leerlingen. Waar we ruimte willen geven aan de leervragen van leerlingen en leerlingen niet alles willen voorkauwen maar ook zelf willen laten nadenken. Waar we de methode als middel beschouwen en op zoek zijn naar activerende werkvormen. Waar kennis aangevuld wordt met het ontwikkelen van vaardigheden als samenwerken, creatief denken, oplossingsgericht handelen. We willen de hele fijne school zijn en blijven. De school waar je kunt zijn wie je wilt zijn. We willen ook dat leerlingen elke dag naar school komen om te leren en elke dag iets beter worden. En dat is een grote opdracht en uitdaging. Het betekent anders werken, anders kijken, anders handelen. Het betekent een mindset gericht op het positieve. Geen rode pen, maar een groene. Niet alleen werken voor een cijfer maar feedback geven op het proces. Niet solo maar samen. Een ingewikkeld en langdurig veranderproces. Ook op het Gerrit!

Verandering begint bij doen en durven. Niet alleen maar praten en overleggen. Doen, ervaren, experimenteren, oefenen. Fouten durven maken. En dat gebeurt. We zijn op zoek en dus proberen we dingen uit. En omdat we weten dat leerlingen en ouders/verzorgers daar niet direct heel veel van meekrijgen en de verandering langzaam gaat, organiseerden we de ouderinformatie- en inspiratieavond op 28 mei. Op deze avond liet een aantal collega's zien hoe zij oefenen, experimenteren, nadenken, leren, uitproberen, samenwerken en ervaren dat het anders kan. Voorbeelden uit de praktijk. Op zoek naar hoe het anders kan. En ervaren dat het wél kan.

Het was een mooie, eerlijke en inspirerende avond. Volgend schooljaar organiseren we dit weer. Voor straks wens ik u en onze leerlingen een hele fijne en ontspannen zomer en met plezier zie ik uit naar het volgend schooljaar en de verdere ontwikkeling op het Gerrit!

Jan-Willem Dienske, juni 2018

Cambridge, here we came!

Hannah Floor 5VB

Cambridge staat bekend om haar prachtige historische uitstraling, hartelijke mensen en heerlijke eten. En daar hebben wij tijdens de werkweek dan ook volop van genoten.

Na onze aankomst in het hostel heeft iedereen de kans gehad om op zijn gemak de stad te verkennen. 's Avonds hebben we gezamenlijk Indiaas gegeten, waarbij Julius zichzelf heeft bewezen door de heetste curry (Vindaloo) zonder piepen naar binnen te werken. De tweede dag hebben we als echte toeristen op de fiets het levensgevaarlijke Engelse verkeer getrotseerd. Ondanks het feit dat niet iedereen het makkelijk had met het links rijden en het Engelse hondenweer, heeft iedereen het overleefd. We maakten tussenstops in Grantchester en The Orchard Tea Garden voor thee met scones. Toen het weer opklaarde hebben we met z'n allen door de botanische tuinen van Cambridge gewandeld. De

dag werd afgesloten met een zoektocht naar een karaokebar die niet bleek te bestaan en uiteindelijk een potje bowlen.

De derde dag was voor velen, vooral voor de dames, het hoogtepunt. We begonnen de dag met het bezoek aan een aantal kleinschalige musea (Whipple en Sedgwick Museum) en een lunch op eigen gelegenheid. Deze musea sloten goed aan bij deze bèta-reis. In de namiddag hebben we gepuntd (wat lijkt op een tochtje in een Venetiaanse gondel). Deze prachtige boten, uitgerust met uiterst charmante begeleiders, hebben ons langs de mooiste colleges en gebouwen in Cambridge gevaren. Op onze laatste dag hebben we een rondleiding door Cambridge en het Trinity College gekregen met aansluitend een bezoek aan het Fitzwilliam kunst en oudheden museum.

Het bezoek aan Cambridge was kort, maar krachtig. Iedereen heeft ontzettend van de stad én van elkaar genoten.

vervolg van pagina 2

die in Rotterdam terecht komt, trouwt, haar Indiase gewoontes maar niet loslaat en maniakale trekjes vertoont. Ze geeft een knal met de deegroller als iemand haar een strobreed in de weg legt, verzamelt koffers, fantaseert eindeloos over een grootse toekomst voor haar kinderen en spoelt de wetenschappelijk teksten van haar echtgenoot zonder pardon door de wc.

Tijdens zijn lezing maakt Van der Kwast veel grapjes: sommige leerlingen kunnen er schaterend om lachen, weer anderen waaronder zijn grapjes minder. Zijn soms bijtende spot leidt ertoe dat sommigen liever hun snor drukken tijdens het vragenronde... Na afloop signeerde hij nog een van de boeken van onze Mama Tandoori-set: 'Aan de leerlingen van het Gerrit van der Veen. Lees en lach! Ernest van der Kwast'

Sjollema's 'Muur' gereanimeerd

Lourens ter Veen

We lopen er elke dag langs, maar echt opvallen doet het niet. Op de muur van de benedenhal van het Gerrit van der Veen College is voor de oplettende kijker een fresco van de Friese kunstenaar Joop Sjollema (1900 – 1990) te ontwaren.

Ik ben er niet trots op, maar ik moet bekennen dat ik geen idee had van de waarde van deze in mijn ogen wat rommelige kindertekeningen. Verbaasd was ik dan ook, toen ik op een zekere dag studenten in de weer zag met kwastjes, laptops, meetapparatuur en ander gereedschap. Soms heb je iets of iemand nodig die je wijst op dat wat je voor gewoon en vanzelfsprekend hield. Want dat het iets bijzonders is, daar ben ik nu wel van overtuigd.

Sjollema heeft in het revolutiejaar, 1968, deze schildering gemaakt 'als een ode [...] aan de onderwijsgeschiedenis van onze school en daarmee de emancipatie van meisjes.' Dit jaar veranderde het Gerrit van der Veen College van een meisjesschool naar een school voor zowel jongens als meisjes. Deze schildering is zowel vanwege de verbeelding – 'een arcadisch landschap waarin een meisje de verschillende stadia van haar leven laat zien.' – als de datering van iconische waarde. Tijdens het onthullen werd de schildering als volgt om schreven: 'poëtisch, speels-gracieuze, mooi en voorjaarsachtig van kleur, zuiver van compositie.'

Eerlijk is eerlijk, die uitstraling is niet behouden gebleven. De tijd is namelijk niet vriendelijk geweest voor deze en andere van Sjollema's hand afkomstige fresco's, ze zijn barbaars behandeld door een toenmalige eigenaar die besloot grofweg de muren wit te stuken, om zo in de vergetelheid te geraken. De brand die uitbrak bleek voor het kunstwerk een geluk bij een ongeluk en zo zijn deze schilderijen herontdekt, maar die poëtische en voorjaarsachtige

verschijning heeft de in de benedenhal geplaatste fresco na alle ellende wel een beetje verloren. Driewerf hoera dus, voor de studenten die al aan de reconstructie begonnen zijn, binnenkort wordt de wandschildering geres-taureerd en mogen we trots zijn op een fresco die ons op de geschiedenis van onze school wijst, maar dan met een hernieuwde allure waarmee we fris en voorjaarsachtig vol poëtisch genot de

Met CSI-achtige nauwkeurigheid wordt de kwaliteit van het kunstwerk onderzocht

verrukkullukke toekomst tegemoet kunnen gaan. Wilt u hier meer over weten? In de mediatheek is een scriptie-

onderzoek (van docent beeldende vorming Guda Conijn) te vinden naar de herkomst en betekenis van deze schildering.

Portret, Kunstdagen 3e klas

Nienke Bakker

Het is doodstil als ik donderdagmiddag bij Nowhere binnenloop. Er wordt in de verschillende studio's nog hard gewerkt voor de afsluitende presentatie. De modeshow wordt nog even snel geoeffend, de dansers nemen nog even hun choreografie door en de muzikanten zijn nog druk met producer Andy Ricardo aan het werk.

Niet alleen in Nowhere wordt door onze leerlingen gewerkt. Ook in Marci Panis, in MK 24 en op school zijn groepen bezig. Er wordt genaaid, gespeeld, gedanst, gecomponeerd, gemusiceerd, gedrukt, ge-etst, geschreven en gefotografeerd. Zijn de workshops in de eerste en de tweede klas nog oriënterend van karakter, tijdens de kunst-

dagen in de derde klas is het tijd om echt de diepte in te gaan. De leerlingen werken drie dagen lang aan hetzelfde project met dezelfde kunstenaar in dezelfde discipline. Ze gaan van niets naar een presentatie aan het eind van de derde dag en worden meegenomen in 'het kunstenaar zijn'. Hoe begin je, waar haal je inspiratie vandaan, wat heb je

nodig en wat doe je als het even tegenzit? Kortom, het proces van het maken van een kunstwerk of performance in een notendop. En de resultaten mogen er zijn. Er zijn prachtige etsen, zeefdrukken, foto's met passende zelf gecomponeerde muziek, mode-items, danschoreografieën, songs met hitpotentie, theaterscenes, maskers en nog veel meer. En de kunstenaars? Die waren onder de indruk van onze leerlingen. Vooral de creativiteit, de muzikaliteit en de gezelligheid worden genoemd als zeer positief. Ik kan dat alleen maar beamen.

Terug in de tijd met de eerste klas

Mickie Rijnsburger

In één dag tijd een kijkje nemen in zowel de oudheid, de prehistorie als de middeleeuwen. Dat deden onze eersteklassers onlangs op een zonnige woensdag in mei. In het Archeon gingen ze in groepjes op pad. Er stond een zogenaamde doe-tour en een expeditietocht door het museumpark op het programma.

Bij de doe-tour kregen ze inzicht in het leven in de geschiedenis. Met een gids die uit het verleden leek gestapt bezochten ze huizen en gebouwen uit een verschillende periodes. Zo was er bijvoorbeeld het huis van de apotheker in de middeleeuwen. De leerlingen keken hun ogen uit en stelden veel vragen. En zoals een goede doe-tour betaamt, werd er vooral veel gedaan. Ze maakten armbandjes, draaiden kaarsen en leefden zich uit bij het favoriete onderdeel: het boogschieten.

Welkom bij de Romeinen!

Bij de expeditietocht gingen de leerlingen zelf op onderzoek uit door de verschillende gebouwen. Deze tocht leidde tot verschil-

lende ontdekkingen: een van de groepjes kreeg van een Romein een heftige armmassage en ze leerden hoe de Romeinen zichzelf schoon hielden. Niet alleen het badhuis werd onderzocht, maar ook de arena, het gebodshuis en een eetzaal in een Romeins huis, het zogenaamde triclinium. De route van de expeditietocht was soms nog een uitdaging, maar sommige leerlingen hebben goed hun navigatiekills laten zien!

Aan het eind van de dag wachtte ons nog een mooie uitsmijter: een spannend gladiatorgevecht! Twee zussen hadden al jarenlang

station en in een loopje van acht tellen wisten ze allemaal op hun eigen manier hele toffe ritmes te stapelen. Ik was zeer onder de indruk, ik kon het niet laten af en toe een beetje te dansen. De leerlingen vonden het fantastisch om te doen en dat merkte ook de dame die de workshops gaf, ze vond de Gerritjes stoer.

Als afsluiter voor ons en als begin voor de tweede lichting was er de opera. Een dirigent legde een zaal vol pubers uit wat de opera vertelde: een zangwedstrijd waaraan mannen meededen, die als prijs

De vrouw van de apotheker vertelt over het leven als middeleeuwer.

een strijd en dat moest nu opgelost worden met een heus gladiatorgevecht. Het werd team rood versus team blauw, waarbij de eersteklassers hun eigen gladiator enthousiast aanmoedigden. Het rode team deed dat waarschijnlijk net iets meer, want de rode gladiator won en had daarmee zijn vrijheid terug.

Om de dag af te sluiten kreeg iedereen een ijsje, waarna de gehele groep weer richting de bussen ging. Een gezellige terugreis met bussen vol enthousiaste en uitgelaten leerlingen volgde. Al met al een geslaagde excursie!

het hart van het meisje zouden winnen. Nee, Wagner was geen feminist. De klassen luisterden ademloos, hoewel een deel van de leerlingen wel even moesten wennen aan de operazang.

Achteraf hoorde ik dat enkele leerlingen zich afvroegen waarom tweedeklassers dit moesten zien, ze vonden het wel wat apart. Dit is geheel in lijn met de plek en de missie, eens was het een plek om bang van te zijn en te vermijden, nu een plek om je te laten verwonderen, verwonderen en verblijden.

Toffe ritmes en Wagner in Muziekgebouw aan 't IJ

Lourens ter Veen

Achter Centraal lag een vuig stukje land, geklemd tussen het IJ en de spoorlijn. Afgeschermd van de stad werd het een broedplaats voor schimmige praktijken, waar de gewone man niets te zoeken had. Naar deze plek gingen de tweede klassen, het Gerrit van der Veen College mocht op excursie naar het Muziekgebouw aan 't IJ!

Vrijdag 25 mei gingen de tweede klassen op excursie naar mijn favoriete plek op aarde, de tempel van de vooruitstrevende, experimentele muziek. De excursie bestond uit een rondleiding, een workshop en het beluisteren van een deel van Wagners Tannhäuser. Ik arriveerde vroeg, zo kon ik de tweedeklassers een voor een de lange toegangsbrug over zien steken.

Ik mocht mee met een deel van 2HA, ze genoten van alle onderdelen. We begonnen met de rondleiding. Onze gids vertelde dat de gemeente voor de bouw van het Muziekgebouw deze locatie bedacht had, omdat het anders zo'n verlaten deel van

de stad zou blijven, vatbaar voor schimmige praktijken. Ze vertelde over de architectuur, dat het geïnspireerd was door de scheepvaart, eens was dit deel van de stad immers de haven van Amsterdam. Ook vertelde ze over de missie van het Muziekgebouw om zoveel mogelijk podium te bieden aan de grensverleggende muziek, denk bijvoorbeeld aan The Rest Is Noise of het Schönberg Ensemble.

De rondleiding eindigde bij de ruimte waar de workshop gegeven werd en wij mochten gelijk genieten van een klein concertje. Daarna gingen de leerlingen zelf aan het musiceren. Per vier kregen de leerlingen een looping-

‘Leren en school leuker door succeservaringen’

Dienke Veenstra

Het valt af en toe niet mee om al het schoolwerk te plannen, te organiseren en jezelf te motiveren om eraan te beginnen. Om een neerwaartse spiraal te voorkomen is daar gelukkig Aranka Blokker. Ze is sinds november Begeleider Passend Onderwijs (BPO) op school en helpt leerlingen onder andere met plannen en organiseren. Over plannen gesproken: ook haar agenda raakt steeds voller.

Wat doet een Begeleider Passend Onderwijs?

‘Ik doe de leerlingbegeleiding op school voor leerlingen die tijdelijk wat extra’s nodig hebben. Met sommige leerlingen heb ik wekelijks een afspraak, met anderen een keer in de twee weken. Ik help de leerlingen met plannen en organiseren en ik doe concentratieoefeningen. Als ik merk dat leerlingen een andere aanpak nodig hebben, communiceer ik dat aan docenten, zodat zij er iets mee kunnen tijdens hun lessen.’

Je helpt ook leerlingen met motivatieproblemen. Hoe pak je dat aan?

‘Eerst zoek ik samen met de leerling uit wat voor type studieontwijkend gedrag hij of zij vertoont. Vaak scheelt het al heel erg dat een leerling in de gaten krijgt dat uitstellen en geen zin hebben heel menselijk is. Het is belangrijk dat ze zich er bewust van worden en iets doen om het te veranderen. De opbrengst verschilt; sommige leerlingen proberen er echt voor te gaan, anderen komen erachter dat ze iets anders willen.’

Hoe komen de leerlingen bij jou terecht?

‘Leerlingen die een extra ondersteuningsbehoefte nodig hebben, worden via de mentor of de leerjaarcoördinator bij de zorgcoördinator aangemeld. Die meldt de leerling op haar beurt aan bij mij. De eerste keer hebben we een kennismakingsgesprek waarin ze benoemen waarbij ze hulp nodig hebben, daarna gaan we werken aan de doelen van de leerling. Ik ga altijd uit van wat wel lukt en werk oplossingsgericht. Als je uit gaat van het posi-

tieve, blijven ze zelf ook positief.’

Wat heb je gedaan voordat je hier kwam werken?

‘Ik heb 17 jaar op basisscholen in de Zaanstreek gewerkt. Daarnaast heb ik een opleiding tot opvoedcoach en modules jeugdhulpverlening gedaan. Omdat mijn interesse de afgelopen

Wat vind je het leukst aan je baan?

‘Dat je met iets kleins wat groots kan bereiken. Dat leerlingen door mijn begeleiding meer uit zichzelf aan de slag gaan of zich beter voelen tijdens toetsen en zo beter in hun vel zitten. Dat geeft mij energie. Ik zoek samen met de leerlingen naar oplos-

Je helpt leerlingen met plannen, met organiseren en geeft ze ondersteuning bij concentratie en motivatie. Wat doe je nog meer?

‘Ik ben aanwezig bij overleg passend onderwijs waar alle leerlingen besproken worden, heb oudergesprekken en observeer leerlingen in de lessen. Na die observaties geef ik leerlingen tips om meer uit de les te halen. Ik vraag ze ook om te timen hoe lang ze nou echt aan het werk zijn. Zo krijgen ze meer

Aranka Blokker neemt sinds november een groot deel van de leerlingbegeleiding op school voor haar rekening.

jaren steeds breder werd, ben ik in 2015 begonnen met de master (S)EN met als uitstroomprofiel intern begeleider en zorgcoördinator. Tijdens deze studie merkte ik dat ik ontzettend veel plezier beleef aan het coachen van leerlingen, collega’s en begeleiders. Ik heb bij dit werk het meeste aan mijn ervaring die ik basisschooldocent heb opgedaan. Daar heb ik heel veel verschillende type leerlingen met uiteenlopende onderwijsbehoeftes gezien en begeleid.’

singen voor de dingen waar ze tegenaan lopen. Op de middelbare school merk ik dat van pubers wordt verwacht dat ze alles zelf kunnen, maar dat is vaak nog lastig voor ze. In de één-op-één-begeleiding ben ik dan ook veel bezig met plannen en ik merk dat ik een stok achter de deur ben om de planning ook echt uit te voeren. Dat is mooi. Daarnaast is het fijn om sommige leerling gewoon een luisterend oor te geven.’

zicht op wat ze eigenlijk doen.’

Wat voor succesjes heb je tot nu toe geboekt?

‘Een heel aantal leerlingen die ik begeleid zitten beter in hun vel en halen inmiddels betere cijfers. En het goede nieuws is: als ze eenmaal succeservaring hebben, blijven ze vaak ook op hetzelfde spoor! Over het algemeen geldt: als je plezier hebt en dingen lukken, raak je gemotiveerd en dan wordt leren leuk.’

Optredens met straattintje op Becoming 2018

Arnold Schellens

Eind maart was het weer tijd voor de jaarlijkse talentenshow Becoming. Dit keer was de avond in een ietwat nieuw jasje gestoken, want alle optredens én de aankleding van de avond waren volgens het thema 'street'.

En dus werden de mensen die een kaartje hadden weten te bemachtigen natuurlijk al op straat, voor de deur van de school, door een straatmuzikant welkom geheten. De hal was getransformeerd tot straat inclusief straatlantaarns en daartussenin een mooie expositie van beeldende kunst gemaakt van 'straatmateriaal'. Dit alles werd muzikaal omlijst door pianomuziek.

Ook de aula was tot op het podium versierd met straatlantaarns. Het publiek, wat bestond uit 220 bezoekers, kreeg een mooie mengeling van dans, muziek, beeldende kunst en ook film te zien. De doorlopende show zat uiteraard vol met hints naar de straat. Soms in de titels van liedjes ('Penny Lane', 'Streetlife', 'Roundabout') soms in outfit of in choreografie. Onze leerlingen kregen de gelegenheid zich te presenteren in een bijna professionele entourage.

En die omstandigheden worden vooral gemaakt door de leerlingen van onze licht en geluidclub. Zij helpen niet alleen bij het op-

en afbreken, zij bedienen ook, al dan niet onder supervisie van een professional, het licht en geluid en regelen de vele veranderingen. Het zag er prachtig uit en liep mooi in elkaar over. Ook nieuw was de inzet van draadloze microfoonheadsets waardoor veel vocalisten letterlijk en figuurlijk alle ruimte hadden om uit te pakken. En dat deden ze, met menig open doekje als gevolg. Op naar volgend jaar!

colofon

Redactie en vormgeving:
Dienke Veenstra
en Bert Looman
Reacties en bijdragen naar:
Redactie VeenKrant
d.veenstra@gerritdveen.nl
b.looman@gerritdveen.nl

Alle VeenKranten kunt u digitaal terugvinden op www.gerritdveen.nl

Novichok en de tandarts

Al jaren ga ik gebukt onder een ernstige vorm van beroepsdeformatie. Als ik bijvoorbeeld een recept lees, dan zie ik al lezend die koolhydraten, vetten en eiwitten voor me. Deze moleculen komen spontaan tot leven en nemen bezit van mij. Daar heb ik nauwelijks iets over te vertellen, dat gebeurt vanzelf. Hoewel ik daar soms onder lijdt, brengt het mij ook vaak veel moois. In mijn niet aflatende ijver leerlingen te motiveren voor scheikunde komt die eindeloze stroom voorbeelden uit het dagelijks leven goed van pas. Ik ben namelijk dol op het vertellen van een verhaal. Een voorbeeld.

Zoals algemeen bekend reageren zuren met basen. Daar moest ik aan denken toen ik op de stoel van mijn tandarts lag. Eline want zo heet mijn tandarts, deelde me mee dat mijn tandglazuur op veel plaatsen door aantasting van zuren volkomen verdwenen is. En, zo voegde ze er streng aan toe, wat weg is, komt niet meer terug! Het was niet de eerste keer dat Eline zulke nare dingen over mijn gebit zei. Gelukkig kreeg ik als troost een klein college tandheelkunde. Een samenvatting. Glazuur is een keiharde stof die als grote nadeel heeft dat er deeltjes in voorkomen die we een base noemen (voor de liefhebber: hydroxide-ionen). Wie regelmatig zijn tanden poetst, vervangt geleidelijk de base in het glazuur door de fluoride die in de meeste tandpasta zit. Hierdoor wordt het glazuur nog harder en minder gevoelig voor zuur. Toch blijft het verstandig om matig te zijn met zure dranken. Ze eindigde met de woorden: drink daarom je sinaasappelsap met een rietje.

Thuis gekomen las ik verveeld wat in de krant. 'Dubbelspion vermoord door het zenuwgas Novichok'. De structuurformule stond ernaast en liet een adembenemend mooi molecuul zien. O, Nee, niet nog meer scheikunde! Morgen weer een dag.

Hans Teuben